

[Το παρακάτω κείμενο αποτελεί εισήγηση μελών της ANΤΑΡΣΥΑ από την «**Ενωτική Πρωτοβουλία Παρέμβασης και Διαλόγου**» στην ανοιχτή συζήτηση που καλείται την Παρασκευή 25/9 στα γραφεία της Ταξικής Κίνησης (Σολωμού 13, Εξάρχεια, 4ος όροφος) στις 7μμ.

Κατατίθεται για να συζητηθεί εν όψει της 3ης Συνδιάσκεψης. Προτείνεται στην ANΤΑΡΣΥΑ για να συζητηθεί και να υιοθετηθεί -αυτό ή παραλλαγές του- στο πλαίσιο της μετωπικής λογικής της ANΤΑΡΣΥΑ. Δεν πρόκειται για πρόταση διάλυσης, αλλά μια μεθοδολογία για να χτιστεί το «πλατύ μέτωπο ανατροπής», που προτείνει η ANΤΑΡΣΥΑ, εντός του οποίου και η ίδια θα μπορεί να παρεμβαίνει με αναβαθμισμένο ρόλο και μεγαλύτερη αποτελεσματικότητα. Πιστεύουμε ότι εντός ενός τέτοιου μετώπου, το αντικαπιταλιστικό μέτωπο της ANΤΑΡΣΥΑ μπορεί να πρωτοστατήσει και εντός αυτής της διαδικασίας να ενισχυθεί (χωρίς αυτό να έρχεται σε αντιπαράθεση με τη συζήτηση για το μετασχηματισμό της ίδιας της ANΤΑΡΣΥΑ, ώστε να ανταποκριθεί στις νέες συνθήκες, στην οποία επίσης θέλουμε να συμβάλλουμε εν όψει της Συνδιάσκεψης).

Επιδιώκουμε τη δημόσια συζήτηση γύρω από μια τέτοια κατεύθυνση πρώτα στις Τοπικές και Κλαδικές Επιτροπές της ANΤΑΡΣΥΑ. Επιδιώκουμε όμως και το διάλογο με όλους τους αγωνιστές και τις αγωνίστριες της αριστεράς και του κινήματος γύρω από μια τέτοια κατεύθυνση. Άλλωστε, η συζήτηση αυτή έχει ανοίξει ήδη και σε αυτήν θα θέλαμε να συμβάλλουμε με τη δημοσιοποίηση αυτού του κειμένου]

Ανοιχτό κάλεσμα σε όλες τις δυνάμεις της αριστεράς, σε κάθε αγωνιστή και αγωνίστρια

Μετά από πέντε χρόνια μνημονιακής ισοπέδωσης της κοινωνίας, καταπάτησης εργασιακών και δημοκρατικών δικαιωμάτων, συρρίκνωσης μισθών και συντάξεων και κατακόρυφης αύξησης της ανεργίας και της μετανάστευσης, η αριστερά (όλων των αποχρώσεων) ακόμα δεν έχει καταφέρει να συγκροτήσει αξιόπιστη πρόταση. Αντίθετα, με την άνοδο του ΣΥΡΙΖΑ στην κυβέρνηση και την τραγική κατάληξη της υπογραφής του τρίτου μνημονίου, και την εφαρμογή του πλέον από τον ΣΥΡΙΖΑ, απειλείται το ηθικό πλεονέκτημα και η εμπιστοσύνη της κοινωνίας στις δυνάμεις της αριστεράς.

Και αναφερόμαστε συγκεκριμένα στις «δυνάμεις της αριστεράς» επειδή ο αγώνας ενάντια

στην πολιτική των μνημονίων είναι πάνω από όλα ταξικός, είναι ο αγώνας ενάντια στην προσπάθεια των πλουσίων, των τραπεζιτών, των εφοπλιστών, των μεγαλοεργολάβων, να ξεπεράσουν την οικονομική κρίση σε βάρος του κόσμου που ζει από την εργασία του. Μόνο οι οργανωμένες δυνάμεις που το κατανοούν αυτό και έχουν ταχθεί συνειδητά με τον κόσμο της εργασίας μπορούν να συμβάλουν στο να έχει αυτός ο αγώνας κατεύθυνση προς κάτι δομικά καλύτερο και να μην ξαναβρούμε απλά μπροστά μας τον παλιό κόσμο μασκαρεμένο. Όμως μέχρι στιγμής σταθήκαμε κατώτεροι των περιστάσεων, των αναγκών και των προσδοκιών της κοινωνίας.

Για όσες και όσους καταλαβαίνουμε τι θα σημαίνει για την κοινωνία η εφαρμογή του τρίτου μνημονίου, είναι η ώρα να σκεφτούμε την πολιτική αλλιώς. Αντί η αριστερά όλων των αποχρώσεων και ρευμάτων να δημιουργεί σχέδια σε κλειστά γραφεία και να τα προτείνει στον λαό, έχει έρθει η ώρα να κατανοήσει τις ανεπάρκειές της και να βοηθήσει να έρθει ο οργανωμένος λαός στο προσκήνιο. Πρέπει να κατανοήσουμε ότι η πολιτική ως συμφωνίες κορυφής μεταξύ στελεχών, οργανώσεων και τάσεων, δεν εμπνέει πια κανέναν. Αν συμφωνούμε ότι το ερώτημα της επόμενης μέρας των εκλογών είναι το πώς θα ανατραπεί αυτή η πολιτική και θα ανοίξει μια άλλη πορεία για την ελληνική κοινωνία, μέσα από κινηματικές διαδικασίες και μέσα από την οργάνωση του λαού -κι όχι το πώς θα ενισχυθεί ο ένας ή ο άλλος κομματικός ή μετωπικός σχηματισμός- τότε θα πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι τα υπάρχοντα σχήματα στο χώρο της Αριστεράς σήμερα δεν είναι επαρκή από μόνα τους για αυτή την κατεύθυνση, αλλά ότι πρέπει να βρούμε τρόπους μετωπικής συμπόρευσής τους, τόσο κινηματικά όσο και πολιτικά, σε μια ανώτερη ποιοτικά ενότητα που θα υπερβαίνει το άθροισμά τους.

Αυτό που χρειαζόμαστε για να αποκτήσει ξανά ο λαός εμπιστοσύνη, όχι τόσο στην αριστερά αλλά κυρίως στην ίδια τη δύναμή του, είναι ένα κίνημα πραγματικής δημοκρατίας, ένα μέτωπο ανατροπής που θα ακυρώσει τα μνημόνια, θα απελευθερώσει τη χώρα από το καθεστώς μόνιμης επιτροπείας και θα οδηγήσει σε ένα νέο σύνταγμα. Με τους δανειστές να εγκρίνουν πλέον κάθε νομοσχέδιο που κατατίθεται, με τη μετα-δημοκρατία που είναι συστατικό πλέον στοιχείο της ΕΕ, τίθεται ζήτημα λαϊκής κυριαρχίας. Χρειαζόμαστε λοιπόν ένα κίνημα που θα χτίσει -με όρους τομής και όχι «συνέχειας του κράτους» και «σταδιακής απεμπλοκής»- μία ριζικά διαφορετική προοπτική. **Ένα μέτωπο με σκοπό την κατάργηση της πολιτικής των Μνημονίων, δημοκρατικό και ταξικό.** Μέτωπο αντίστασης στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και τους «θεσμούς» που την εκφράζουν. **Ένα κοινωνικοπολιτικό μέτωπο - ακόμη πιο σωστά: ένα μεγάλο κοινωνικό μέτωπο που θα επιδιώξει και την πολιτική του εκπροσώπηση.** Είναι, ξεκάθαρα, πλέον, ζήτημα επιβίωσης.

Θα πρέπει να γίνει ξεκάθαρο ότι αυτό το μέτωπο δεν θα μετατραπεί σε κόμμα. Μιλάμε για ένα μέτωπο τακτικών στόχων που ορίζοντάς του είναι, μετά την ακύρωση των μνημονίων, ένα νέο σύνταγμα που θα γράψει ο ίδιος ο λαός, για να κατοχυρώσει και να προστατεύσει τα δικαιώματα του κόσμου της εργασίας. Αυτό το σύνταγμα θα το γράψει με βάση και την εμπειρία του από αυτόν τον αγώνα. Δεν μιλάμε για επιστροφή σε έναν «υγιή καπιταλισμό», που γνωρίζουμε καλά ότι δεν μπορεί να υπάρξει. Αλλά το πού θα καταλήξει αυτός ο αγώνας δεν μπορεί παρά να είναι ένα ανοιχτό διακύβευμα. Ως τώρα η αριστερά ζητούσε την εμπιστοσύνη του λαού. Ίσως ήρθε η ώρα η αριστερά να εμπιστευθεί τον οργανωμένο λαό.

Και γι' αυτό θεωρούμε ότι σε ένα τέτοιο μέτωπο, που θα χτιστεί από τα κάτω, έχουν θέση όλες οι δυνάμεις της αριστεράς: Με όρους ισοτιμίας και πολιτικής-οργανωτικής αυτοτέλειας. Όχι για να «καπελώσουν» αλλά για να συμμετέχουν και να βοηθήσουν με τις ιδέες τους, τις επεξεργασίες τους, την εμπειρία και την αγωνιστικότητά τους. Χωρίς εχέγγυα για την επικράτηση των προτάσεών τους, αλλά και χωρίς απαίτηση να αυτοδιαλυθούν για χάρη του μετώπου. Γνωρίζουμε καλά ότι υπάρχουν στρατηγικές διαφορές μεταξύ των δυνάμεων της αριστεράς – και αυτή η πολυσυλλεκτικότητα είναι πλούτος, δημοκρατία και παρακαταθήκη. Επίσης όμως πιστεύουμε ακράδαντα ότι μπορούν, σε μία τόσο κρίσιμη στιγμή για τον κόσμο της εργασίας και μετά από τόσες (θετικές και αρνητικές) εμπειρίες, να συστρατευθούν σε κοινούς τακτικούς στόχους, που όμως θα περιγράφουν μια πραγματική διέξοδο. Οι λαμπρότερες σελίδες της ιστορίας της αριστεράς άλλωστε γράφτηκαν όταν κινήθηκε μετωπικά –και ειδικά στην Ελλάδα έχουμε βαριά παρακαταθήκη από το έπος του ΕΑΜ-ΕΛΑΣ.

Θα πρέπει ρητά ωστόσο να αποκλειστεί η συμμετοχή στο μέτωπο όσων ψήφισαν μνημόνια ή υπηρέτησαν μνημονιακές κυβερνήσεις. Όσοι το έπραξαν και ειλικρινά μετάνιωσαν, θα είναι μάλλον πιο χρήσιμοι στον αγώνα μας κρατώντας αποστάσεις.

1. Το μέτωπο θα πρέπει να συγκροτηθεί πάνω σε κάποιους άξονες, σε κάποιους βασικούς στόχους που μπορούν να συγκροτήσουν πρόγραμμα διεξόδου προς όφελος των λαϊκών στρωμάτων, με βάση και τις εμπειρίες που αποκομίσαμε όλο το προηγούμενο διάστημα, που κατά τη γνώμη μας είναι:

- Ακύρωση των μνημονίων και όλων των εφαρμοστικών τους νόμων.
- Παύση πληρωμών, μη αναγνώριση και διαγραφή του ληστρικού χρέους.
- Ακύρωση των ιδιωτικοποιήσεων που έγιναν για να εξυπηρετηθεί το χρέος και διεκδίκηση δημόσιων κοινωνικών αγαθών για όλους και όλες
- Εθνικοποίηση των τραπεζών και των επιχειρήσεων στρατηγικής σημασίας με κοινωνικό

έλεγχου, για να είναι δυνατή η εφαρμογή φιλολαϊκής πολιτικής.

- Ανάκτηση της νομισματικής πολιτικής με έξοδο από την ευρωζώνη και υιοθέτηση εθνικού νομίσματος, σε ρήξη με την ΕΕ. Όπως έδειξε η πρόσφατη εμπειρία, αυτό είναι απαραίτητο μέτρο για την αποφυγή εκβιασμών όπως αυτός που είδαμε με τις κλειστές τράπεζες, ενώ και η έξοδος από την ευρωζώνη, για να είναι απαρχή μιας άλλης πορείας, πρέπει να είναι καθαρό ότι πραγματοποιείται σε ρήξη με όλες τις συνθήκες και τις δεσμεύσεις της ΕΕ και όχι σε συνεννόηση με τους «εταίρους».
- Λαϊκή κυριαρχία, εθνική ανεξαρτησία. Μια ανεξάρτητη πολιτική, με τα συμφέροντα των εργαζομένων μπροστά, θα μας φέρει αντικειμενικά σε σύγκρουση με την ΕΕ του νεοφιλελευθερισμού και της μεταδημοκρατίας και θα κάνει μονόδρομο την ρήξη με αυτήν. Το μέτωπο πρέπει να προετοιμάζει τον λαό για αυτή τη ρήξη. Όχι ως επιλογή εθνικής απομόνωσης, αλλά ως διεθνιστικό καθήκον, ως έμπρακτη απόδειξη ότι οι λαοί μπορούν να καθορίζουν τις τύχες τους.
- Υπεράσπιση και διεύρυνση των εργασιακών και δημοκρατικών δικαιωμάτων. Καμία ανοχή σε φασιστικές και ρατσιστικές-σεξιστικές αντιλήψεις. Όχι στις διακρίσεις ανάλογα με το φύλο, την καταγωγή, τον σεξουαλικό προσανατολισμό, την αναπηρία. Κανένας άνθρωπος δεν είναι λαθραίος – άσυλο στους πρόσφυγες, νομιμοποιητικά έγγραφα στους μετανάστες.
- Καμία εμπλοκή σε επιθετικούς πολέμους. Έξοδος από το ΝΑΤΟ, καμία στήριξη στις επεμβάσεις του. Να κλείσουν όλες οι βάσεις του θανάτου.
- Πάλη για την πραγματική δημοκρατία. Νέο σύνταγμα που θα το γράψει ο λαός με βάση τις εμπειρίες του και τους αγώνες του και με γνώμονα την υπεράσπιση του κόσμου της εργασίας από την εκμετάλλευση.

Ένα τέτοιο μέτωπο θα πρέπει να ξεκαθαρίσει ότι δεν είναι γενικά με την «ανάπτυξη» και τις «επενδύσεις», λέξεις που ακούγονται συχνά τελευταία ως πρόταση για διέξοδο από την κρίση. Είμαστε με τις δημόσιες επενδύσεις, με την ανάπτυξη που δεν καταστρέφει το περιβάλλον και που έχει στόχο να ωφελήσει το σύνολο της κοινωνίας και όχι τις τσέπες κάποιων μεγαλοεργολάβων. Είμαστε με τα συνεταιριστικά εγχειρήματα αυτοδιαχείρισης, με τους εργαζόμενους που δουλεύουν και αποφασίζουν από κοινού και ισότιμα. Το όραμά μας δεν είναι μία χώρα-«επενδυτικός παράδεισος», που θα είναι πόλος έλξης για το μεγάλο κεφάλαιο λόγω φτηνού εργατικού δυναμικού, ούτε μια χώρα καταναλωτικής ευδαιμονίας, αλλά έναν τόπο με κοινωνική ευημερία, όπου θα υπάρχουν για όλους τα κοινωνικά αγαθά: εργασία, παιδεία, υγεία, κοινωνική ασφάλιση. Να περιγράψουμε τι θέλουμε: μια κοινωνία και μια οικονομία που θα αντιστοιχεί στις ανάγκες της εργαζόμενης πλειοψηφίας.

Οι παραπάνω άξονες μπορούν να διασαφηνιστούν, να εμπλουτιστούν και να γίνουν ένα πραγματικό πρόγραμμα διεξόδου, μέσα από τις ίδιες διαδικασίες του μετώπου, με την πολύτιμη εμπειρία του ίδιου του κόσμου της εργασίας, των αγροτών και των άμεσων

παραγωγών, και με συμβολή από όλες τις πολιτικές δυνάμεις της αριστεράς που θα συμμετέχουν στο μέτωπο αυτό.

2. Ένα τέτοιο μέτωπο θα πρέπει να οικοδομεί τις δικές του δομές και τις δικές του μορφές οργάνωσης: με τοπικές επιτροπές-λαϊκές συνελεύσεις που θα συζητούν και θα διεκδικούν. Με στέκια που θα είναι ταυτόχρονα εργατικές λέσχες και χώροι κοινωνικής αλληλεγγύης. Που θα οργανώνει την επιβίωση του λαού, ενσωματώνοντας τις καλύτερες εμπειρίες που ήδη υπάρχουν από τις δομές αλληλεγγύης έως τα σωματεία βάσης, οικοδομώντας ένα παράλληλο δίκτυο, ενώ ταυτόχρονα θα διεκδικεί αποφασιστικά το γκρέμισμα των μνημονιακών πολιτικών και την εγκαθίδρυση δημόσιας παιδείας, υγείας, ασφάλισης, κοινωνικής πρόνοιας για όλους. Που θα στήσει κινήματα σε χώρους εργαζομένων και ανέργων, αλλά και την κοινωνική τους στήριξη. Που θα διεκδικεί τις επιχειρήσεις που κλείνουν να τις πάρουν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, που θα αποτρέψει τους πλειστηριασμούς, που θα κάνει καταλήψεις στέγης για να στεγάσει τους άστεγους, ως έμπρακτες μορφές αντίστασης ενός κινήματος που θα διεκδικεί ενεργά να γκρεμίσει τις πολιτικές φτωχοποίησης. Με δικές του μορφές αλληλοενημέρωσης, δίκτυα πληροφόρησης, δικά του όργανα, καταμερισμό, δικό του τρόπο αυτοπροστασίας. Αξιοποιώντας τις καλύτερες εμπειρίες από τις πλατείες του 2011, τα εργατικά σχήματα και σωματεία, τις δομές αλληλεγγύης, τις λαϊκές συνελεύσεις, τις εργατικές λέσχες, τις μεγάλες απεργίες, τις επιτροπές του «ΟΧΙ μέχρι το τέλος».

3. Ένα μέτωπο που θα διεκδικεί πραγματική δημοκρατία δεν μπορεί παρά να την κάνει το ίδιο καθημερινή πρακτική. Χρειαζόμαστε ένα μέτωπο που βασικοί του πυρήνες θα είναι οι τοπικές οργανώσεις μελών. Που θα εμπλέκονται συχνά σε κεντρικές αποφάσεις με αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες. Που τα όργανα θα λειτουργούν με βάση τις αρχές της αιρετότητας, της ανακλητότητας και της εναλλαγής. Που θα έχει συλλογική ηγεσία και που διαθέσεις αρχηγισμού θα ανακόπτονται. Που δεν θα αποτελέσει μηχανισμό ανάδειξης στελεχών, που οι βουλευτές που ενδεχομένως αργότερα να εκλέξει θα δίνουν τουλάχιστον το 50% της αμοιβής τους για τις ανάγκες του μετώπου. Που για όλα τα οικονομικά θα γίνεται συλλογική διαχείριση και θα υπάρχει διαφάνεια. Που τα όργανα θα συγκροτούνται αναλογικά, με βάση πολιτικές πλατφόρμες, και οι αποφάσεις θα παίρνονται δημοκρατικά, επιδιώκοντας την ευρύτερη δυνατή συναίνεση. Αν στόχος μας είναι να προετοιμάσουμε και να υλοποιήσουμε τέτοιες κοσμογονικές αλλαγές, δηλαδή μια πραγματική σύγκρουση με τους «θεσμούς» της Ευρωπαϊκής Ένωσης και την Ευρωζώνη, τότε πρέπει να επινοήσουμε, βασισμένοι στις καλύτερες ιστορικές παραδόσεις της αριστεράς και στις πρόσφατες των κινημάτων παγκόσμια, τις οργανωτικές και πολιτικές μορφές που θα εκφράζουν από τώρα τη δημοκρατία του λαού και θα οδηγούν στην κοινωνική χειραφέτηση.

Καλούμε λοιπόν να συγκροτηθεί άμεσα ένα τέτοιο μέτωπο από τα κάτω, με τη συμμετοχή και στήριξη όλων των δυνάμεων της αριστεράς. Μέσα από ανοιχτές διαδικασίες και με βάση αυτούς τους άξονες, θα εξειδικεύσει και θα εμπλουτίζει το πρόγραμμα και τις προτάσεις του. Με επίγνωση όλου του κόσμου της αριστεράς σήμερα ότι πρέπει να αναγνωρίσει τη μερικότητα των παρεμβάσεων του τα 5 μνημονιακά χρόνια και ότι η παρέμβασή του θα είναι νικηφόρα μόνο αν μπορούν να βγουν μπροστά και θαρρετά νέες κοινωνικές δυνάμεις.

Πολλοί και πολλές θα πουν ότι έχουμε ήδη αργήσει για να ξεκινήσουμε μια νέα προσπάθεια και ότι θα πρέπει να περιοριστούμε στο να πλαισιώσουμε κάποιο από τα υπάρχοντα σχήματα. Απαντάμε ότι, αν το μέτωπο αυτή τη φορά δεν γίνει σωστά, ανοιχτά και δημοκρατικά, δεν θα γίνει καθόλου – ή δεν θα είναι αποτελεσματικό. Να ξαναχτίσουμε σχέσεις εμπιστοσύνης με την κοινωνία, να δημιουργήσουμε τις δομές που θα φέρουν τον οργανωμένο λαό στο προσκήνιο της ιστορίας. Γιατί μόνο αυτός μπορεί να είναι φορέας πραγματικής ελπίδας. Μας ετοιμάζουν δύσκολα χρόνια. Να απαντήσουμε με ενότητα, αντίσταση, ταξική αλληλεγγύη, πίστη στις δυνάμεις μας. Να σαρώσουμε τα μνημόνια, τις νεοφιλελεύθερες πολιτικές και το σύστημα που τις γεννά!